

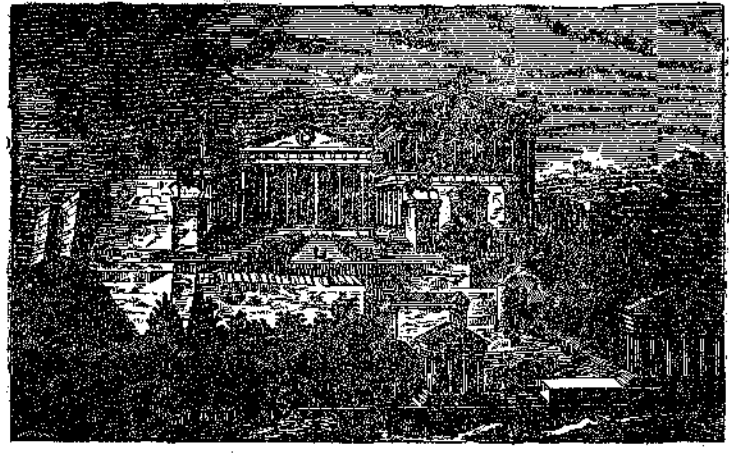
ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

1880

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ

('Εν ὁδῷ Βουλῆς ἀριθ. 29)

1880

Παρακαλούνται οι κκ. Συνδρομηταί της ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ και των ξένων Περιοδικών ν' αποστείλωσι εγκαίρως τὰς συνδρομάς των, όπως μη επέλθῃ διακοπή τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναΐδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΘΗΝΑΪΣ Ἐφημερίς μετὰ εἰκονογραφῶν, ἔτος 5. Ἐκδιδόμενης δις τοῦ μηνός
Ἐτησίᾳ συνδρομῇ, διὰ μὲν τῷ Ἐσωτερικόν Φρ. 3, διὰ δὲ τῷ Ἐξωτερικόν Φρ. 3:50
» Τόμος Α', Β', Γ', Δ' ἔ Ε', ἕκαστος ἐν Ἑλλάδι » 3, » » » 3:50

Οἱ πέντε πρώτοι τόμοι ἐμπεριέχουσι εἰκόνας καὶ περιλήψεις βιογραφῶν διακεκριμένων ἀνδρῶν, ἤτοι στρατιωτικῶν, διπλωματῶν, αὐτοκρατόρων καὶ ἐπισήμων προσώπων διαφόρων ἐθνῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΞΕΝΑ

Lectures Illustrées pour les Enfants. Ἐκδιδόμενον ἐν Ἑλβετίᾳ εἰς φυλ. 16 σελ. κατὰ μῆνα, μετὰ 4 ἢ 5 εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίᾳ Δρ. 2:50

L' Ami de la Maison. Ἐκδιδόμενον ἐν Παρισίοις εἰς μέγα 2ον μετὰ μεγίστων ωραίων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς Φρ. 3:—

1) Children's Friend. 2) Children's Prize. 3) Child's Companion. 4) Infant's Magazine. Ἐκδιδόμενα ἐν Λονδίῳ εἰς φυλλάδια 16 σελίδων κατὰ μῆνα καὶ κοσμούμενα δι' ὠραιότητων εἰκόνων. Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίᾳ ἕκαστου Δρ. 2:50

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Ἄνταποκριτὴς ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ	Γ. Α. Κατσιρόπουλος
» ΧΑΛΚΙΔΙ	Νικόλαος Καραπιπέρης
» ΠΥΡΓΟΙ	Δημ. Χαριτόπουλος
» ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ	Κ. Α. Γεράρδος (ὁδὸς Γιοργαντζιλάρ ἀριθ. 400)
» ΣΜΥΡΝΗ:	Σπ. Γαβρίλης (Γραφεῖον «Νέας Σμύρνης»)
» ΜΙΤΥΛΙΝΗ:	Ξεν. Γχορτζιώτης
» ΧΙΩ:	Ι. Σ. Παντελίδης.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐξῆς: ΕΡΜΗΝΕΙΑ τῶν Εὐαγγελίων Α' καὶ Β'. τόμος Δρ. 8. — ΕΡΜΗΝΕΙΑ Κριτικὴ καὶ Πρακτικὴ τῶν Εὐαγγελίων κατὰ Ματθαῖον καὶ κατὰ Μάρκον. Τόμος Α'. (κείμενον πρωτότυπον) Δρ. 5. — Διάφορα Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικὰ συγγράμματα κτλ.

Κεντρικὴ Ἀποθήκη ΠΗΧΑΝΩΝ ΡΑΠΤΙΚΗΣ Δ. Κωνσταντίνου καὶ Σα, ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀριθ. 261, προερχόμενα ἐκ τῶν μεγαλητέρων ἐργοστασίων τῆς Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης καὶ δίδονται με ἐ γ γ ὅ η σ ι ν. Πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ραπτικῶν Μηχανῶν, βελόναι, κερκίδες (σαῖται), ἔλαιον πρώτης ποιότητος, κλωσταὶ κτλ. εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς. Ἡ διδασκαλίᾳ τῆς χρήσεως τῶν Μηχανῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Δ ω ρ ε ἄ ν. — ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ τοῦ τελειοτέρου συστήματος τὰ μόνον ἀντέχοντα εἰς τὸ ἰσχυρότερον πῦρ ἀδιάρρηκτα εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

ΣΗΜ. Τὸ Γραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ εὐρίσκεται ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμοῦ, ἀριθ. 261

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3.50

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμοῦ—261

Παρακαλούνται οἱ κκ. Συνδρομηταί τῆς «Ἀθηναΐδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν εγκαίρως τὰς συνδρομάς των, όπως μη επέλθῃ διακοπή τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναΐδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς». (Ματθ. ια', 28). Ἐὰν ἀπιστος ἀμαρτωλὸς ἤθελε δεχθῆ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου καὶ ἀκολουθήσει τὸ παράδειγμα τοῦ Ναθαναὴλ «Ἐρχου καὶ ἴδε» ὅποια χαρὰ ἰδύνατο νὰ πληρώσῃ κατὰ τὰς παραμονὰς νέου ἔτους τὰς καρδίας πολλῶν, αἵτινες ἤδη ζῶσιν ἐν πικρίᾳ καὶ ταλαιπωρίᾳ. Ὅποια χαρὰ ἤθελε πληρώσει τὰς καρδίας τῶν ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἐνεγκόντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη». (Λουκ. ΙΕ', 23, 24).

Η ΚΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Παρήλθεν ἤδη ἀνεπιστρέπτει καὶ τὸ ἔτος 1879 καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 1880, ὅπερ ἡ Ἀθηναῖς εὐχεται εἰς πάντας αὐτῆς τοὺς συνδρομητὰς τοὺς τε παλαιούς καὶ τοὺς νέους, νὰ διέλθωσιν εὐτυχῶς καὶ εὐδαιμον καὶ νὰ ἴδωσιν ὡς τάχιον τοὺς πόθους αὐτῶν ἐκπληρουμένους, ἢτοι τὴν ἀύξησιν τῶν ὀρίων μᾶς, τὰ ὅποια ἤζητο μὲν καὶ ὤρισεν ἡ Εὐρώπη, ἀνεκτέλεστα δὲ μένουσιν ἐτι. Πόσον ταχέως παρήλθε τὸ ἔτος 1879! Ἀλλὰ καὶ πάλιν πόσον ταχέως θ' ἀπέλθῃ καὶ τὸ ἐνεστὸς; Ἡμεῖς δ' ἐνῷ ἀνεπαυστήτως χωροῦμεν πρὸς τὴν αἰωνιότητα, ὑπ' ἀνοίας φερόμενοι ἐπιθυμοῦμεν καὶ πολλάκις λέγομεν, πότε νὰ ἐλθῶσιν αἱ Ἀπόκρως, πότε νὰ φθάσῃ τὸ Πάσχα! Πότε νὰ ἐλθῇ τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος! Καὶ ταῦτα μὲν ταχέως ἐρχονται καὶ παρέρχονται, ἡμεῖς δὲ χωροῦμεν πάντοτε ἐν βῆμα πρὸς τὸν θάνατον καὶ πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ἄλλ' ἀρὰ γε ἐτοιμαζόμεθα καὶ πάντες δι' αὐτὴν; Ἐκτελοῦμεν πάντες τὰ καθήκοντα ἡμῶν καὶ ποιούμεθα κακὴν τοῦ χρόνου χρῆσιν; Ταῦτα εἶναι ζητήματα, τὰ ὅποια ἕκαστος ἡμῶν ὀφείλει νὰ προβάλλῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ λαμβάνῃ πρὸ ὀφθαλμῶν. Πολλοὶ τῶν

Ὅσον κοινὴ τόσον σπουδαία καθίσταται ἡ σημασία τῆς ἐκ τεσσάρων μόνον γραμμάτων συγκεκμημένης λέξεως «Ἐλθὲ» ὅταν αὕτη λαμβάνηται ὑπὸ τὴν ἔμφωσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ λέξις αὕτη προφερομένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν οὐσίαν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ αὐτὸ τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα τῆς σωτηρίας. Εἶναι προσήλωσις εὐσπλαγγχίας, ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς χάριτος, εἶναι αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ πρώτη λέξις ἢ φιλοστοργὸς μήτηρ ἀναφέρει ἐνθαερύνουσα τὸ βρέφος αὐτῆς ὅπως λάβῃ τὰ πρῶτα βήματα εἶναι ἡ λέξις αἰλλῆν (ἐλα). Αὕτη ἐμπνέει ἐλπίδας διεγείρει θάρρος καὶ πείθει τὸ ἀπειρὸν τέκνον νὰ κινήσῃ τὰ βήματά του πρὸς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός.

Ὁ νεανίας ἀπερχόμενος τοῦ πατρικοῦ οἴκου πλήρης ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ μακρὰν τῶν γονέων, ἐμπέπτει εἰς περιπετείας δεινὰς, περιπλανήσεις καὶ συμφορὰς οὐδέποτε ἤθελε τολμήσει νὰ ἐπ' ἀνέλθῃ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην ἐὰν δὲν ἀνεπὸλει ὅτι καρδίᾳ πάλλουσα μετὰ εὐσπλαγγχίας καὶ ἀγάπης εἰς τὸ στήθος τῶν γονέων, προσκαλοῦσιν αὐτὸν λέγουσαι «Ἐλθὲ ὦ, ἐλθὲ! Πόσον γλυκυτέρα ἡμῶν εἶναι ἡ λέξις αὕτη ἐφερχομένη τῶν χειλέων συνευσπλαγγχοῦ Θεοῦ, τοῦ Φίλου τῶν ἀγαπητῶν. Ἐκεῖτε πρὸς με-

αναγνωστών ἡμῶν γνωρίζετε ἀναμφιβόλως τί συνεβούλευε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τῆς Σάμου φιλόσοφος Πυθαγόρας.

Τί δὲ συνεβούλευε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ πάλαι Πυθαγόρας; Συνεβούλευε αὐτοὺς ἀπεργάζομενους εἰς τὴν κλίνην νὰ ἐξετάσωσιν ἐαυτοὺς, ποῖον καθήκον παρέβησαν, τί ἐπράξαν καὶ τί παρέλιπον, ὅπερ ὠφείλον νὰ πράξωσιν.

Πῆ παρέβη; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Ἐὰν ὁ Πυθαγόρας τοιαῦτα συνεβούλευε τοὺς μαθητὰς του, δὲν ὀφείλομεν ἡμεῖς; Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες ὄντες νὰ προβάλλωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὰς ἐρωτήσεις ἐκεῖνας; Δὲν ὀφείλομεν ἔνθεν μὲν ὡς Χριστιανοὶ, ἔνθεν δὲ ὡς Ἕλληνες νὰ ἐρωτῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς οὐ μόνον πῶς διήλθομεν τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ καὶ πῶς διήλθομεν τὸ ἔτος ὅλον, ἀπὸ γνωρίζομεν, ὅτι ὁ ἀπαιτηθῆ παρ' ἡμῶν λόγος οὐ μόνον διὰ τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λόγους ἡμῶν; «Πᾶν ῥῆμα ἀργόν, ἢ ἐὰν καλῆσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ ὁ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως» (Ματθ. ιβ', 38). Δὲν ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ποῖαν τινὰ τοῦ χρόνου χρῆσιν ἐποιήσαμεθα;

Ναί, ὀφείλομεν νὰ ἐξετάσωμεν πῶς προσηνήχθημεν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, πῶς πρὸς τοὺς πολίτας ἡμῶν καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν πολιτείαν. Ἐὰν μὴ ἐξετελέσαμεν τὰ καθήκοντα ἡμῶν ταῦτα, πρέπει νὰ μεταβάλλωμεν ἀπὸ τοῦδε διαγωγὴν, ἵνα μὴ καταρῶμεθα τὴν τυφλὴν τύχην. Ἐκαστος δημιουργεῖ τὴν ἑαυτοῦ τύχην, τὴν ὁποῖαν παρασκευάζει εἴτε καλὴν εἴτε κακὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ποιεῖται καλὴν ἢ κακὴν τοῦ χρόνου χρῆσιν.

Ὁ χρόνος εἶναι χρήματα, λέγουσιν οἱ Ἄγγλοι; ὁ χρόνος, λέγουσιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, εἶνε πολὺτιμον ἀνάλωμα; ὁ χρόνος εἶνε τὸ νόμισμα τῆς ἡμέρας καὶ αἱ ἡμέραι τὸ νόμισμα τῆς ζωῆς; ἀλλ' ὁ χρόνος οὗτος παρέρχεται καὶ δὲν ἐπανέρχεται πλέον. Διὰ τί, ὦ ἀκηρὲ, καταναλίσκεις τὸν χρόνον εἰς διασκεδάσεις καὶ εἰς ἀργίας; Διὰ τί, ὦ ἀκηρὲ, δαπανᾷς καὶ ἀσωτεύεις εἰς μάτην τὸν χρόνον; Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ ἀσωτεία τοῦ χρόνου, κατὰ τὸν Θεόφραστον εἶνε ἡ μέγιστη τῶν ἀσωτειῶν; Φεῖσθητι τοῦ χρόνου καὶ μιμοῦ κατὰ τοῦτο τὸν μύρμηκα καὶ τὴν μέλισσαν. Ὁ χρόνος, ὅστις παρέρχεται ἀνωφελῶς, ἀφίνει ὀπισθὲν τοῦ ἀνθρώπου ἀμαθείας, ἀκηροῦς, κακοήθειας καὶ δυστυχίας. Ἐγγαράξατε, ὦ ἀναγνώσταί μου, τὸ πολὺτιμον γνωμικὸν «Χρόνου φεῖδος» καὶ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν μῦθον τοῦ μύρμηκος καὶ τῆς μέλισσας, ὃν μετὰ τοσαύτης χάριτος ἐξήνεγκεν ὁ Βηλλοῦρος εἰς τὴν δημόδιον τῶν Ἰωαννιτῶν γλῶσσαν.

ΤΖΙΝΤΖΗΡΑΣ ἢ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ φουντωτοῦ φτελιᾶ, τοῦ ὀροσεροῦ πλατάνου, μ' ἀρίστη λιλιὰ, τὸ καλοκαίρι ὅλο ὁ τζίντζηρας περνᾷ, λαλῶντας πᾶσα ἡμέρα μὴτ' ἄλλο μεριμνάει.

Ὁ Μύρμηγκας ὥστόσο σ' ἀδιάκοπὴ δουλειᾷ, θροφῆ γιὰ τὸ χειμῶνα συναΐζει στὴ φύλλα. Σὰν περάσῃ τὴν κάψαι, καὶ πιάθῃ τὴν βροχαί, κερῶν ἐναντίων ζάλαι, ἀνεμῶν ταραχαί, ὁ λαλήτης ἐρεθὴ μὴν ἔχοντας σπείροι, τῆς πείνας νὰ φορήτῃ, σὲ αἰνιτῶν βζυρῶ. Στὸ σοδιστῆ προστρέγει, τοῦ λέει, παρακαλῶ, μὴν ἀρνήθῃς νὰ κάμῃς σ' ἐμένα ἕνα καλῶ. Μὲ ζάφονταν τὰ κρυὰ, προμῆναι τὰ φανταστῶ, καὶ νὰ χαθῶ κοντῶ, ἀν δὲν κἀταφραστῶ. Νὰ μ' ἐλεήτῃς, φίλε, μ' ὀλίγο μερτικὸ ἀπὸ τὴν εἰσοδιά σου πρὸς ὥρας δανεικῶ. Κι' ἐρχάμενος ὁ θέρος, χωρὶς νὰ ζημιώθῃς, σοῦ δίνω καὶ κεφάλι καὶ κάματον εὐθύς. Πολὺ καλὰ, ἀποκρίθη, μὴν δὲν παρανογῶ, γιὰτί νὰ μὴ φροντίσῃς, ὡς ἕκαμα κι' ἐγώ. Γιὰτί, κύρ Μύρμηγκά μου, δὲν ἀδιάστα στικτῆ ἀπὸ τὸ λάλημα μου, κι' αὐτῆ εἶναι ἡ ἀφορμῆ. Ἐξαιρέτα, τοῦ εἶπε, σὰ στὸν καλὸν καιρὸ λαλοῦσες, τῶρ' ἀρχίνα, καὶ στήσε τὸ χορῶ.

Ὅσοι τὸν καιρὸ ζοδεύουν, καὶ τὸ μέλλον δὲ μετροῦν, στὰ χαμένα τὸν γυρεύουν, σὰν καὶ πρῶτα νὰ τὸν βροῦν. Ἐπειδὴς φτερῶ βραστάει φεύγει, τρέχει σὰ νερῶ, κι' ὅποιος δὲν τὸν κυνηγάει, χάνει πάντα τὸν τορῶ.

Συναΐξε κὺς ὅσο μπορεῖς, γέροντας ἀνεσι νὰ βρῆς. Στὰ μάτα σου ἀν ὀκνεύεις. Γέρος κακὰ πορεύεις.

ΒΗΛΛΑΡΑΣ.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἡ πόλις, ὅπου «ὁ μέγας χάνεται καὶ ὁ μικρὸς μνησνίζεται» διότι ἀναριθμητοὶ οἱ πεπαιδευμένοι, ἀναριθμητοὶ οἱ καλλιτέχναι, οἱ πρίγγιπες, οἱ δοῦκες, οἱ στρατηγοὶ, οἱ αὐθένται, καὶ ὅμως ὅλοι χάνονται, καὶ πολλάκις ἀπαντῶν αὐτοὺς ἢ εἰς τὸ καφενεῖον, ἢ εἰς τὸ λεωφορεῖον, ἢ εἰς τὸ Πάρκον, δὲν τοὺς γνωρίζεις; οἱ δὲ μικροὶ παντάπασιν δὲν φαίνονται.

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἀὸ παράδεισος τῶν ὀλίγων καὶ ἡ κόλασις τῶν πολλῶν» διότι ἐκ τῶν 2,500,000 κατοίκων μόνον ὀλίγοι δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἀνέσει τῶν μεγαλειῶν καὶ τῶν ἠδονῶν τῆς μωροδοξοῦ ταύτης πόλεως, οἱ δὲ πολλοὶ βλέπουν αὐτὰ, ἀλλ' ἀπόλαυσιν δὲν ἔχουν· παραδομένοι καὶ βυθισμένοι εἰς τὰ ἔργα, εἰς τὸ συμφέρον, εἰς τὴν τύρβην, φαίνονται ὅτι δουλεύουν διὰ τοὺς πρώτους.

Τὸ Λονδίνον εἶναι ἡ μεγάλην ἰδέαν τοῦ ἀνθρώπου. Τρόντι, ὅσον κατοικεῖς ἐδῶ, τὸσον ὁ κύκλος τῆς διανοίας σου ἐκτείνεται· τὸ ἀχρόταστον τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ

μεσοῦται, καὶ πρῶτον ἢ ὕστερον εἶναι ἀδύνατον ἢ νοθωτάτη φαντασία νὰ μὴ πέσῃ εἰς βαθυτάτους συλλογισμούς. Ἐρχονται, τῆ ἀληθεία, ὡραὶ καθ' ἃς ἀποβλέπων τις εἰς τὴν πελαγίαιαν ταύτην κοινωνίαν ὀρθοτριχεῖ, φρίσσει, χαίρει, θαυμάζει, ἀρηγανεῖ διὰ μυριάς θελζιπικροῦς σχέψεις περὶ τῆς πλάσεώς του.

Τὸ Λονδίνον τέλος εἶναι σήμερον ἀναντιρρήτως «τὸ μέγιστον καὶ ἐναργέστατον σχολεῖον τοῦ κόσμου».

Οἱ εἰς τὰς πλατείας καὶ τοὺς ναοὺς ἡγερέμενοι ἀνδριάντες ἐκόντα ἀκόντα σὲ παρακινοῦν νὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν. Εἰς τὰς δημοσίας ἐκθέσεις τὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς πλαστικῆς σὲ διδάσκουν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων τεχνιτῶν καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν ὠραίων τούτων τεχνῶν. Τὰ θέατρα καὶ τὰ πανοράματα παρουσιάζουν ἐνώπιόν σου ξένους τύπους, ἤθη καὶ ἔθιμα ξένων ἐθνῶν. Τὰ φυτὰ, τὰ ἄνθη, οἱ καρποὶ τῶν ἐτησίων ἐκθέσεων τῶν κήπων καὶ Πάρκων διδοῦν ἰδέαν τῆς βοτανικῆς. Οἱ ναοὶ, τὰ μνημεῖα, αἱ γέφυραι, τὰ παλάτια σὲ διδάσκουν ὀλίγην ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐὰν τέλος, παρευρεθῆς εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν κοινωφελῶν ἐταιριῶν, αἵτινες οὐχὶ μόνον περὶ τῆς τελειοτέρας εὐδαιμονίας τοῦ τόπου των σκέπτονται, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς καταστάσεως ἐκείνων φροντίζουσι, ὅσοι ὑπὸ ζυγὸν διατελοῦν ἢ δουλείας ἢ ἀμαθίας ἢ ἄλλου κακοῦ ἐὰν ἀκούσῃς τὰς φιλολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι καθημέραν γίνονται εἰς τὰ δημοσία διδαστήρια, θέλεις ἐννοήσῃς, ὅτι τὸ λαμπρὸν καὶ ἐξαισιον τοῦτο σχολεῖον παρέχει τόσην ὠφέλειαν καὶ τέρψιν, ὅσην δὲν δύναται νὰ εἰκάσῃ ὁ μὴ ἰδὼν ἢ ἀκούσας ἢ ἀναγνώσας.

Ὅστις εἶδε τὸ Λονδίνον ἐν καιρῶ χειμῶνος μόνον, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ εἶδε τὸ καταστῆναι τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόνον κατ' ἀνάστησιν κῆρα ἢ ἐποχῆ τοῦ Λονδίνου εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον μέχρι Ἀυγούστου. Τὸ πεντάμηνον τοῦτο διάστημα ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους «Ὁρα», καὶ προφέροντες τὴν λέξιν ταύτην ἐννοοῦν, ὅτι τότε τὰ κοινοβούλια καὶ τὰ δικαστήρια εἶναι ἀνοικτά. Τότε οἱ εὐγενεῖς ἐδρεύουν ἐδῶ· τότε οἱ χοροὶ, αἱ διασκεδάσεις, τὰ θεάματα, ἡ τύρβη, αἱ ἐπιδείξεις, τὰ μεγαλεῖα· τότε ὁ πλοῦτος, αἱ τέχναι, αἱ ἐπιστῆμαι ἐδῶ ἐρχονται νὰ συναγωνισθῶσι καὶ νὰ δοκιμάσωσι τὴν τύχην των· τότε αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ πλατεῖαι δὲν ἔχουν πλέον ἀνάπαυσιν· καὶ ἂν θελήσῃς, ἀναγνώστα, ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ἦσαι, ὅσα μέρη τοῦ κόσμου καὶ ἂν εἶδες, νὰ αἰσθανθῆς τὴν ἐκστασιν τοῦ κεχηνότου χωρικοῦ, ὅστις πρῶτην φορὰν εἰσέρχεται εἰς μεγαλόπολιν, ὅπως νὰ σταθῆς εἰς τὸ Σχίπ-Σαῖδ.

Τὸ Σχίπ-Σαῖδ εἶναι ἡ ἀγία ἐκείνη ἡ ἄγουσα ἀπὸ τὸ Συναλλακτήριον εἰς τὸν Ἅγιον Παῦλον, ὁ μέγας ἀνθρώπινος καταρράκτης τοῦ Ναγάρρα ὁ μεταξὺ τοῦ Οὐσετένδ καὶ τοῦ Ἀστεος, ἔχουν μεταξὺ τοῦ τόπου τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων καὶ τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας. Ἐδῶ ὁ θόρυθος ὁμοιάζει μακρὰν βοῆν ἀτελευτήτου βροντῆς. Ἐδῶ αἱ χρυσαβαφεῖς ἀμαξαὶ τῶν πλουσίων, τὰ ἀπλὰ ἀγοραῖα ὀχήματα, οἱ δέφοροι, τὰ παντοφορέια, σχηματίζουσι δύο ἀλύσεις βραδυκινου-

μένας, τὴν μὲν ἀνιούσαν, τὴν δὲ κατιούσαν, ἐκ δεξιῶν δὲ καὶ ἀριστερῶν ὑπάρχουν δύο εὐρύτατα λιθόστρωτα, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ βεῦμα τῶν πεζῶν διακυμαίνεται παλινδρομικῶς· ἀποθῆκαι δὲ κείμεναι παρὰ τὴν ὁδὸν μὲ λαμπρὰς ἐπιγραφὰς, μὲ διαφανεστάτους ποδήρεις ὑάλους, ἐπιδεικνύουν πᾶν εἶδος ἐμπορευμάτων, πᾶν εἶδος πολυτίμων λίθων, εἰκόνας, βιβλία, μουσικὰ ὄργανα, ὀρεκτικώτατα ἐδέσματα καὶ ὀπωρικά. Ἐδῶ ἂν θελήσῃς νὰ σταθῆς τρία μόνον λεπτὰ θεωρῶν, αἰσθάνεσαι τὴν μὲν φαντασίαν ταχέως ἀπαυθῶσαν, τὸ δὲ σῶμα ἔνθεν κάκειθεν ὠθούμενον ἀπὸ τοὺς γοργῶς παρερχομένους διαβάτας.

Πρὶν περιέλθωμεν εἰς τὰ παρόντα μνημεῖα καὶ τὰ ἄλλα περίεργα τῆς πόλεως, ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἰπωμεν ὀλίγα περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς.

Τὸ Λονδίνον διαιρούμενον εἰς δύο ἀπὸ τὸν Τάμεσιν ἀπέχει τῆς θαλάσσης ἐξήκοντα μίλλια καὶ ἐκτείνεται εἰς τέσσαρας νομοῦς, πρὸς βορρᾶν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ Middlesex καὶ τὸ Essex, καὶ πρὸς μισημβρίαν εἰς τὸ Kent καὶ τὸ Surrey. Ἡ ἕκτασις του διὰ ψηφίσματος τοῦ κοινοβουλίου ὠρίσθη διὰ κύκλου κέντρον ἔχοντος τὸ κεντρικὸν ταχυδρομεῖον καὶ ἀκτῖνα τριῶν μιλίων, καὶ ἡ περιφέρεια ἐμελλε λοιπὸν νὰ ἦναι εἴκοσι μιλίων· πλὴν σήμερον ἡ πόλις συμπεριέλαβεν ὅλα τὰ περιεκείμενα χωρία, καὶ ἡ περιφέρεια αὐτῆς ἐκτείνεται εἰς περίπου 35 μίλλια.

Πρώτη πόλις, ἥτις κατὰ τὴν ἱστορίαν φαίνεται, ὅτι ὑπῆρξεν ἐδῶ ὅπου τώρα κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας, εἶναι τὸ Trinobantium, ἥτοι ἡ νῆξ Τρωῶς, κτισθεῖσα, ὡς λέγουσι, ἀπὸ Βροῦτον τὸν κατ' εὐθείαν γραμμὴν καταγόμενον ἀπὸ τὸν Αἰνιαν τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Βιργιλίου. Λέγουσι δὲ πρὸς τοῦτοις, ὅτι ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ βασιλέως Lud ἐβασίλευσαν 58 βασιλεῖς. Ὁ Κορνῆλιος Τακίτος ὀνομάζει τὴν πόλιν Λονδίνον καὶ Λύγουσταν, ὁ Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος Λύγουσταν Τρινοβάουτουμ· τέλος δὲ τὰ νομίσματα τοῦ βασιλέως Ἀλφρέδου φέρουν τ' ὄνομα Λονδίνον.

Ὅτι τὸ Λονδίνον ὑπῆρξε σταθμὸς τῶν Ῥωμαίων ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει· διότι ἀρκούντως μαρτυρεῖ τὸ πρᾶγμα ἡ ἀφθονία τῶν νομισμάτων, τὰ ὁποῖα τὸν παρελθόντα αἰῶνα εὐρέθησαν τόσα πολλὰ, ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἐξ αὐτῶν ὀλόκληρον Μουσεῖον, μὲ πρόσωπα τοῦ Νέρωνος, τοῦ Κωνσταντίνου καὶ λοιπῶν. Ὁμοίως δὲ εἰς τὴν ἐνορίαν Spitalfields, τὴν ἐντὸς τῶν παλαιῶν τειχῶν, εἰς τὸ μουσαρὸν τοῦτο κατοικητήριον τῶν Ἰουδαίων, ὅπου ἐπράχθησαν ὅλα τὰ φρικαλέα κακουργήματα, ὅσα εἰς τοὺς μυθιστοριογράφους Ἄγγλους ἔδωσαν ἀφθονον ὕλην, καὶ οὐδὲ σήμερον ὑπάρχει ἰκανὴ ἀσφάλεια διὰ τὸ βαλάντιον τῶν διαβαινόντων, εὐρέθησαν λάρνακες, μάρμαρα καὶ τάφοι μαρτυροῦντες, ὅτι ἐδῶ ἦτο τὸ πολυάνδριόν των. Ὁ δὲ λεγόμενος Λευκὸς Πύργος εἶναι γνῶμη, ὅτι ἡγήθη ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα.

Ἡ Νινευὴ ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Ἀσσυρίας, τὴν ὁποῖαν πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνεκαλύψεν ὁ δόκτωρ Λαυᾶρ, ἡ μεγαλειτέρα πόλις τοῦ ἀρχαίου κόσμου, λέ-

γούσι η Αγία Γραφή και οι κοσμικοί συγγραφείς είχε περιφέρειαν 480 σταδίων, ήγουν 60 μιλίων ήτο περιφραγμένη από τείχη 100 σταδίων ύψους και τάτον πάχους, ώστε να διέρχωνται όπέρ αυτών συγχρόως 3 άμαξαι παράλληλως έφυλάττατο δέ από 1500 πύργους, ών έκαστος είχε ύψος 200 ποδών. Έάν παραδεχθώμεν τας υπερβολάς ταύτας έποχής σχεδόν μυθολογικής, ή Νινευή ήδύνατο να περιλάβη τόν πελώριον Λονδίνον δις άντός έαυτής, καθ' έν τρόπον τόν Πομπηϊαν, ήτις κατά τόν κ. Φερράραν (Περιγραφή τής Νεκπόλεως) είχε 3 μιλίων περιφέρειαν και έπειδή από τού 1751, άτε ευρέθη τό κοιμητήριον τούτου τού Πλινίου, έως σήμεραν παρήλθον 100 όλόκληροι γρόνοι, και εισέτι δέν άνεγκλύφη όλη ή τελευταία πόλις, ή

Επίσκοπος τής έν Βουλγαρία εκκλησίας.

άνασκαφή τής Νινευή, εις χώραν μάλιστα όπου ή εργασία άπαντά τόσα προσκόμματα, θέλει απαιτήσει άσυγκρίτω τώ λόγω πλείότερους χρόνους. Η δέ άνω σημειωθείσα ταχίστη αύξησις τού πληθυσμού τού Λονδίνου άποδεικνύει ότι, πιθανώτεραν είναι ήμεις να εθάρσασμεν να ιδώμεν τήν Σύμωνα ή τας Αθήνας μεγάλας ως τόν Λονδίνον, ή τήν άνασκαφήν τής Νινευή τελειωμένην διά να ιδώμεν άν τώ έντι ήτο μεγαλειότερα τού Λονδίνου. Έν τούτοις, όπως και άν έχη, τί έναργέστερον μάθημα πής ματασιότητάς μας παρά τήν πόλιν ταύτην τού Ιωνά! Κτιζόμεν πόλεις όμοιαζούσας κόσμους, αι όποια καταπλήτουν τόν περιορισμένον νόον, μάς κάμουν να νομίζωμεν ότι ήγγικεν ή ώρα καθ' ήν μέλλομεν να εξέλθωμεν τής σφαιρας ταύ-

της και όμως δέν διαφέρουν από τας τεχνητάς εκάιναις φωλαίς τών μυμηκών, τας όποιαις μικρόν νέφος κονιορτού καταστρέφει και άφανίζει.

Τό πρώτον πράγμα τόν όποιον θυμαίσει ο άνθρωπος έν Λονδίνον είναι ή ασφάλεια τών πολιτών. Είς τό μέγα τούτο πλήθος τά κακούργήματα, αι ληστεϊαι, αι νυκτοκλοπαί τόσον άλιγότευσαν, ώστε περί τής ίδιας ασφαλείας σχεδόν δύναται τις παντάπασιν να άμεριμνή. Τούτο όφείλεται εις τήν αξιόλογον χωροφυλακήν τήν συστηθείσαν έν έτει 1829, και εις τόν διά τού γκαζ φωτισμόν τόν όδών, όστις ήρτισεν από τού 1807 εις τήν όδόν Πέλ-Μέλ.

Όραιοτέρα όδός τής πόλεως είναι ή Ρίτζεν-Στρίτ, έχουσα μήκος 1730 γιαρδών. θυμαίζεται δέ διά τά κτήριά της διά τας πλουσίας αποθήκας τά εργαστήρια, και διά τόν κόσμόν τού συρμού, τόν όποιον άπαντάς εκεί. Τά αεutzerεία έχουσι ή τού Όξφόρ (μήκους

Ο λοχαγός ΜΑΡΤΙΝ Ο άλοός τόν Σετηβάγιον

2,304 γιαρδών) και τό Πικαδίλλου, κοινωνούσαι με τήν Ρίτζεν-Στρίτ. Η δέ Νέα Όδός είναι αξιοσημείωτος μάλλον διά τό μήκος της (5,117 γ.) ή δι' άλλο πλεονέκτημα. Βρ. Αστέρ.

ΚΩΜΗ ΤΩΝ ΚΑΦΦΙΡΩΝ

Έν τή Μεσημβρινή Αφρική.

Έν ταίς κώμαις τών Καφφίρων τής μεσημβρινής Αφρικής οι κάτοικοι ύφίστανται πολλάς στερήσεις. Αι τιμαί τών τροφίμων είναι ύπερόγκοι, οι πυρετοί θριαύτατοι και οι εις τά μέρη εκείνα μεταβαίνοντες ισραπόστολοι ύφίστανται μεγίστας στερήσεις και δεινοπαθήματα δεινώς διαχόμενοι υπό τών κατοίκων.

Η ΕΚ ΡΟΔΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Έκ τών τού Emile Richebourg.

Μεταφρασθέν έκ τού Γαλλικού

(Υπό ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΦΡΑΝΤΖΗ).

[Συνέχεια, ίδε αριθ. 24 Έτος 4.]

Λοιπόν, εξακολουθήσεν ή κυρία Ζακέτ, όπως συνδραμη τήν χήραν και τά όρφανά, ο υιός μου συνέλαβε τήν ιδέα να δώση συναυλιαν έν τή μεγάλη αίθουσή τού Λυκαργείου, ήν ο κύριος δήμαρχος τής Σωμώνης προηγουώς έθετο εις τήν διάθεσιν του' δυστυχώς όμως μετά δυσκολίας μεγάλης οι φίλοι του και αυτός ή-

Ποσώς, μητέρ μου, απήντησεν ή νεάνις διά τής μελωδικής φωνής της, δυνάμεθα όμως χωρίς να μεταβώμεν εις τήν συναυλιαν, να φανώμεν και ήμεις ώφέλιμοι εις άγαθοεργόν πράξιν.

Έπειτά, άποτεινομένη πρός τήν κυρίαν Ζακέτ αγαπητή οικοδέσποινα, ειπε, λάβετε τήν καλωσύνην να μοι φέριτε δύο εισιτήρια.

Η κυρία Ζακέτ ήτο ήδη εις τό κατώφλιον τήν θύρας, άτε ή νεάνις μετεκαλέσατο αύτήν.

Προσέειλε, κυρία, τή ειπεν, επεθύμουν να ιδω τόν υιόν σας, είπατε αύτώ, σας παρακαλώ, να εύαρεστηθή να μοι φέρη ο ίδιος τά εισιτήρια, προσθέσατέ τω δε, ότι θα με ύποχρεώση κομίζων μοι και τό πρόγραμμα τής συναυλίας του.

Κώμη τών Καφφών έν τή Μεσημβρινή Αφρική.

δυνήθησαν μόλις εξήκοντα να διαθέσωσιν εισιτήρια, τά πλείστα πρός τρία και όλίγα πρός πέντε φράγκα. Α! δεσποινίς, άν έτόλμων. . . . πλὴν όχι.

Τολμήσατε, ειπεν ή νεάνις, μειδιώσασα διασαζούσης δ' εισέτι τής οικοδέσποινης, εσχέπε-πεσθε, ίσως να μοι προτεινόντε εισιτήρια διά τήν συναυλιαν ταύτην; ειπεν ή νεάνις.

Μάλιστα, δεσποινίς. Και δέν έτολμάτε να μοι τά προσφέρητε! Βεβαίως, κυρία, θα λάβω δύο μετά μεγάλης ευχαριστήσεως πρός πέντε φράγκα.

Σκοπέυεις να μεταβής εις τήν συναυλιαν ταύτην; ήρώτησεν ή μητήρ.

Η κυρία Ζακέτ εξήλθε, φαιδρόν τό πρόσωπον έχουσα.

II.

Όλίγον μετέπειτα τό κλειδοκώμβalon έπαυσε να ακούηται και σχεδόν άμέσως δύο έλαφροί κτύποι ήκούσθησαν εις τήν θύραν τού θαλάμου τών όδοιπόρων.

Εισέλθετε, ειπεν ή νεάνις. Η θύρα ήνοιξεν, άπείσα διόδον εις τόν νέον μουσικοδιδάσκαλον, όστις έμεινε τεθορυβημένος επί τή θεία τών δύο κυριών.

Η μητήρ μου μοι ειπεν. . . . έψέλλισεν ότι επεθύμουν δύο εισιτήρια διά τήν συναυλιαν, ήν διδετε τήν έσπεραν ταύτην, άπετελείωσεν ή νεάνις. Καλήν

καὶ ὠραίαν πρᾶξιν ἐκτελεῖτε, κύριε· ἔχετε μεγάλην καρδίαν, καὶ εἶθε ἀληθῆς καλλιτέχνης, καθόσον τοιαῦται παραστάσεις τοῦ πράγματι καλλιτέχνης ἀποδεικνύουσι.

Τεταραγμένος ὀλίγον ὁ νέος ἐνευσε κάτω τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ νεάνις ἀνέστυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς αἰσθητῆς τῆς μικρῆν βλαάντιον ἐκ κυανοῦ μεταξωτοῦ, συνεσφιγμένον διὰ δύο χρυσῶν κρίκων, ἔλαβεν ἐν εἰκοσάφραγον ὅπερ ἔθετο εἰς τὴν χεῖρα τοῦ μουσικοδιδασκάλου, καὶ εἶπεν αὐτῷ· θέλετε προσθέσει τὸ μικρὸν τοῦτο ποσὸν εἰς τὰς εἰσπράξεις, ἃς μέχρι τοῦδε ἐποιήσατε ὑπὲρ τῶν συμπάθειαν ἐμπνεόντων ἐνεργητικῶν σας.

Εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἐξ ὀνόματός των, Δεσποινίς, λάβετε τέσσαρα εἰσιτήρια.

Ὡ! δύο ἀκούσι διὰ τὴν μητέρα μου καὶ ἐμὲ, εἶπεν αὕτη μειδιώσα.

Θὰ τιμῆσατε τοῦλάχιστον τὴν ἐσπερίδα μας; Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς τὸ ὑποσχέθωμεν, κύριε, καθόσον εἴμεθα καταβεβλημένοι, μὴ εὐρούσαι δὲ θέσιν ἐν τῷ λεωφορείῳ, ἐξ ἀνάγκης διερχόμεθα τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐν Σωμῶνῃ περιμένονσαι τὸ λεωφορεῖον τῆς αὔριον.

Ἐπειτα μουσικῆ ἔσπερις εἰς μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν, δὲν εἶναι πρᾶγμα τόσο ἐλκυστικόν, εἶπεν ὁ νέος.

Ποσῶς, κύριε, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ἡ νεάνις; οἱ Παρίσιοι δὲν ἔχουσι μόνον τὸ προνόμιον νὰ κατέχουσιν ἐξόχους μουσικούς, καὶ ἀποδείξεις εἶθε ὑμεῖς ὁ ἴδιος.

Ὡ! Δεσποινίς.

Πρὸ ὀλίγου σᾶς ἤκουσα, κύριε, καὶ γνωρίζω ἀρκετὰ μουσικὴν, ἵνα δυνῆθαι νὰ ἐκτιμῆσω τὴν ἀξίαν σας.

Αἶψα ἀσθενῆ ἀξίαν τόσο δὲ μᾶλλον ἀνακαλύπτει τις εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀδυναμίαν του, ὅσω περισσότερον καταγίνεται καὶ σπουδάζει τὴν μουσικὴν τέχνην· δὲν δύναιται ποσῶς νὰ συμμερισθῶ τὴν γνώμην σας, Δεσποινίς; εἰς Παρισίους μόνον ὑπάρχουσιν οἱ πραγματικοὶ διδάσκαλοι, οἱ μεγάλοι, οἱ σπουδαῖοι καὶ ἀμίμητοι καλλιτέχνη δὲν μετέβην εἰσέτι εἰς Παρισίους, καὶ δὲ ἐδίδον ἀληθῶς δέκα ἔτη τῆς ζωῆς μου ἂν ἡδυνάμην νὰ διέλθω ἡμέρας τινὰς αὐτῶς· ποσὸν ἐπαθίμουν νὰ ἤκουον τὸν Ἀδόλφον Νουρὶ, τὸν θαυμαστὸν αἰοδὸν ἐν τῷ Γουλιέλμω Τέλλω, τῷ Βωβῆ, τῷ Γιουδαίᾳ, τῷ Ροβέρτῳ Διαβόλῳ καὶ ὁ Νουρὶ εἶναι καλλιτέχνης ἀμίμητος, θέλει δὲ διαμείνει ὁ πρῶτος τοῦ κόσμου μουσουργός, καθόσον οὐδεὶς δὲ δυνῆθαι ποτε ν' ἀποκτήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν μουσικὴν ἐκφρασιν· δὲν τὸν γνωρίζω, φεῦ! ἡ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες μετέδωκάν μοι τὸν ἐνθουσιασμὸν των· μετὰ τὸν μέγαν τοῦτον καλλιτέχνην ἐπεθύμουν ἀκόμη νὰ ἤκουον τὴν κυρίαν Δαμορᾶ, τὴν δεσποινίδα Δορσῆ, καὶ πρὸ πάντων τὴν δεσποινίδα Φαλκῶν, τὴν προσφιλεῆ μαθήτριαν τοῦ Ἀδόλφου Νουρὶ, τὴν χαρίεσσαν Ἀλίαν, τὴν θείαν Ραχὴλ καὶ τὴν θελκτικὴν Βαλεντινῆν, καθ' ὅλα ἀξίαν τοῦ διδασκάλου τῆς καὶ ἐφάμιλλον αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὴν χάριτα, τὴν ζωηρότητα, τὴν εὐαισθησίαν. . . . Ὁ Ἀ-

δόλφος Νουρὶ, καὶ ἡ δεσποινίς Φαλκῶν εἰσι δύο καλλιτέχνηται τέλειοι, δύο αἰοδοὶ ὑπέροχοι.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ εἰς τοὺς ἀνωτέρω τοῦ νέου λόγους, ἀντήλλαξαν βλέμμα καὶ μειδίαμα εὐάρεστον.

Κύριε, Ζακέτ, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας σας;

Ἴδου αὐτὸ, δεσποινίς.

Ἡ νεάνις λαβούσα καὶ διεξελθούσα αὐτὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, πῶς, εἶπε μετ' ἐκπλήξεως, μίαν μόνον αἰοδὸν ἔχετε;

Λησιμονεῖτε, δεσποινίς, ὅτι ἡ Σωμῶνῃ εἶναι μικρὰ πόλις, καὶ ὅτι ἡ ἀπόστασις δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ προσκαλέσωμεν καλλιτέχνητας ἐκ Παρισίων; πράττομεν ὅ,τι δυνάμεθα καὶ ὅχι ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν· ἐνταῦθα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχωμεν ἢ ἐραστὰς τῆς μουσικῆς· ἐν τῇ πόλει μας ὑπάρχουσι κυρίαί τινες, αἵτινες ἀρκετὰ καλῶς ἀδουσι, μόνον ἐν τῇ αἰθούσῃ των ὅμως καὶ διὰ τοὺς φίλους των· ἡ κυρία Σουλὺ, ἥτις δὲ τραγῳδῆσθαι τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἔχει καλὴν φωνὴν καὶ γνωρίζει τὴν μουσικὴν ἀρκετὰ, ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου δὲ, καὶ ἕνεκα τῆς περιστάσεως πρὸ πάντων συγκατανεύσασα νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, ἐποίησεν ἀληθῆ θυσίαν. Ὡ! αἱ προλήψεις. . . .

Ἡ νεάνις ἐσκέπτετο, ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος, κεκλιμένην ἔχουσα.

Κύριε Ζακέτ, εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ δὲ ἔλθωμεν εἰς τὴν συναυλίαν σας; οἱ γνωρίζαντες καὶ ἀκούσαντες με λέγουσιν, ὅτι ἀδω καλῶς· ἂν θέλατε, δὲ ἡμεῖς ἡ δευτέρα αἰοδός σας.

Ἡ χαρὰ ἀπῆστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ νέου.

Ὡ! δεσποινίς, ἀπήντησε μετὰ συγκινήσεως δὲν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἰμι λίαν εὐτυχής.

Μειδιάσασα ἡ νέα, εἴμεθα σύμφωνοι, τῷ εἶπε, μόνον ὅμως τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν δ' ἀνέλθω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δὲ γνωστοποιήσατε εἰς τὸ κοινόν, ὅτι κυρίαί τις διελθούσα ἐντεύθεν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ἐορτὴν σας· ἥδη τι πρέπει νὰ τραγῳδῆσω;

Ἠγέρθη καὶ ἀνοίξασα δερμάτινον σάκκον ἐξελέχθη τὸ μεταξὺ μεγάλου ἀριθμοῦ μουσικῶν τεμαχίων τὸ μέρος τῆς Γιουδαίας· «Μέλλει νὰ ἔλθῃ» καὶ ὀλόκληρον τὴν συμφωνίαν τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου, τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Μεγιερβέρ.

Ἴδου, εἶπεν ἐπιστρέφουσα πρὸς τὸν νέον, δὲ τραγῳδῆσω τὸ μέλος τῆς Ραχὴλ, καὶ τὸ τῆς Ἀλίης τοῦ Ροβέρτου Διαβόλου

«Ἐμπρός, εἶπε, τέκνα μου»

Τὰ δύο τεμάχια εἰς ἃ ἡ δεσποινίς Φαλκῶν ἐβράμβευσε περισσότερον διεννοήθη ὁ μουσικός.

Δὲν νομίζετε, ὅτι δὲ ἵναι καλὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἀπᾶξ τοῦλάχιστον ὁμοῦ τὰ δύο ταῦτα τεμάχια;

Βεβαίως, δεσποινίς, ἡ ἐπανάληψις αὕτη εἶναι ἀναπόφευκτος, ἵνα μὴ σᾶς συνοδεύσω πολὺ κακῶς.

Ποσῶς δὲν φοβοῦμαι τοῦτο ἀπήντησε χαριέντως ἡ

νεάνις, ἄλλως δὲν ἔχετε εἰμὴ ν' ἀκολουθήσατε τὸ ἄσμα μου· πόσην ὦραν ἔχομεν ἀκόμη διαθέσιμον;

Ἡ συναυλία δὲ λάβῃ χώραν τὴν ὀγδόην ὦραν, καὶ ἥδη μόλις εἶναι ἕκτη καὶ ἡμίσεια, δυνάμεθα λοιπὸν ἡμίσειαν τοῦλάχιστον νὰ διαθέσωμεν ὦραν.

Μετὰ τοῦτο μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ νέου μουσικοδιδασκάλου, ὅστις ἔλαβε θέσιν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἡ δ' ἐπανάληψις ἤρξατο ἐκ τοῦ μέλους τῆς Ἀλίης.

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης στροφῆς, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ αἰοδός ἐπανελάμβανεν ἐκ τρίτου τὰς λέξεις:

«ἡ μήτηρ του δὲ παρακαλέσῃ δι' αὐτόν»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μουσικοῦ ἐθαμβώθησαν καὶ οἱ δάκτυλοι του ἔμειναν ἀκίνητοι ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἄ! δεσποινίς, ἀνέκραζεν, ἐγέρθει; αἰρινιδίως, τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις ἔχων δακρύων, δὲν μοὶ εἶπατε τὴν ἀλήθειαν· ἡ ἐντύπωσις ἦν αἰσθάνομαι, δὲν δύναται νὰ μ' ἀπατήσῃ εἶθε ἔκτακτος καλλιτέχνης.

Μετρία αἰοδός, κύριε, εἰς ἣν ἀναγνωρίζουσι πρᾶγματι ἀξίαν τινὰ, ἀλλ' ἂς ἀκολουθήσωμεν τὴν ἐπανάληψιν μας, σᾶς παρακαλῶ, ἂν καὶ ἡμεῖς ἥδη βεβαία, ὅτι καλῶς δὲ ἐκτελεσθῇ τὸ ἄσμα.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἐπανάληψιν ἐκάστου τεμαχίου, ἡ αἰοδός ἐδήλωσεν, ὅτι ἦτο εὐχαριστημένη ἐκ τῆς συνοδείας τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὁ δὲ μουσικοδιδάσκαλος βέβαιος, ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον καλλιτέχνης ἐκτάκτου, ἐσεβάσθη τὴν πρόθεσίν τῆς τοῦ νὰ διαμείνῃ ἀγνωστος, καὶ μετὰ προσοχῆς ἠκολούθησε τὰς διαφοροὺς παραλλαγὰς τοῦ ἁσματός τῆς.

Δεσποινίς Δουπλεσίς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ νέος μείνας μόνος· τὸ ὄνομα τοῦτο μοὶ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστον· μὴδὲ ταῦτα ἡ γλυκεία καὶ χαρίεσσα νεαρά αὕτη γυνὴ εἶναι καλλιτέχνης Θεοπεσία.

III.

Κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ τέταρτον, ὅτε ἡ συναυλία ἤρξατο δι' ἀρμονίας ἐφηρμοσμένης ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς Πολιορκίας τῆς Κορίνθου ἐκτελεσθείσης ὑπὸ τῆς μουσικῆς τῆς πόλεως, ἐκ τῶν διακοσίων τεσσαράκοντα προητοιμασμένων θέσεων, ὀλιγώτεροι τῶν ἑκατὸν ἦσαν κατεληγμένοι, οὐτ' ἠλπίζετο δὲ, ὅτι δὲ κῆξαν ἐν ἀριθμῷ τῶν ἀκροατῶν. Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ συναυλίᾳ παρευρισκομένων ἦτο καὶ ὁ νομάρχης μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὡς καὶ τὸ ἄνθος τῆς κοινωνίας Σωμῶνης.

Πρὸ τῆς ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἐκτελέσεως τοῦ τεμαχίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ συμπληρωθῇ τὸ πρῶτον μέρος τῆς συναυλίας, ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐγέρθει, ἀπέτάθη εἰς τὸ κοινόν διὰ προφανοῦς συγκεκινημένης φωνῆς καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἔσχε τὸ ἀνέλπιστον εὐτύχημα νὰ εὐρῆ κατὰ τὴν τελευταίαν ὦραν, δευτέραν αἰοδὸν ξένην, εὐαρεστηθεῖσαν νὰ χορηγήσῃ τὴν ἑαυτῆς συνδρομὴν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν πρᾶξιν, δι' ἣν ἡ συναυλία ἐδίδοτο.

Ψιθυρισμὸς εὐαρεσκείας ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ, μεθό-

ἄκρα ἐπεκοπήθη σιγῇ, ὅτε ὑψηλὴ καὶ ὠραία νεάνις καταλιπούσα τὴν θέσιν τῆς, συγκεκινημένη καὶ ἐρυθρίωσα διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀνάβιβρον τῶν μουσικῶν, εἰς δ' ἀνήρχοντο διὰ κλίμακος πέντε ἢ ἕξ βαθμίδων· ἔφερεν ὠραίαν ἐκ μεταίτης ἐσθήτα, χρώματος μαργαρώδους θαυμασίως ἐπ' αὐτῆς ἐφηρμοσμένην, ὡς μόνον δὲ κόσμον τῆς κεφαλῆς· εἶχε τὴν ἐξαισίαν κόμην τῆς, ἥτις, ἐπτυγμένη εἰς βοστρύχους καὶ ἀποκαλύπτουσα εὐρὴ καὶ καθαρὸν μέτωπον, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔλαμπον ὀφθαλμοί, δυνάμεις καὶ ἐκφράσεις θαυμασίας, ἦτο ἀνηρτημένη εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς, ὡς στέμμα ἡγεμονίδος.

Χαιρετήσασα τὸ κοινόν, εἰδοποίησε δι' ἐλαφρᾶς τῆς κεφαλῆς κινήσεως τὸν μουσικοδιδάσκαλον, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀρχίσῃ.

Ἐξετέλεσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ μέλους τῆς Ἀλίης· ἂν καὶ ἐκ τῶν πρώτων ρυθμῶν τοῦ ἁσματός εἶδος φρικιάσεως κατέλαβε τοὺς ἀκροατὰς, μετὰ θρησκευτικῆς μ' ὅλα ταῦτα σιωπῆς οἱ πάντες ἠκροῶντο· μόλις ὅμως ὁ τελευταῖος φθόγγος τῆς ἐπιώδῆς ἐξῆλθε τοῦ στόματος τῆς αἰοδούσας, ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξεδηλώθη διὰ φρενητικῶν ἐπεσηχημῶν· πάντες ἠγέρθησαν, οἱ μικρότεροι ἀνέβησαν εἰς τὰ καθίσματά των, ὅλοι ἐχειροκρότουσιν ἢ διακοπῇ διήρκεσε πλέον τῶν πέντε λεπτῶν τέλος ἡ σιωπὴ ἀποκατέστη καὶ ἡ αἰοδός ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸ ἄσμα.

Ἀμέσως τὰ χειροκροτήματα ἐπανελήθησαν· ὁ ἐνθουσιασμὸς ἦτο πλέον ἀκράτητος· οἱ πλείους ἐκλαίον, καθόσον καὶ διὰ τὸν θαυμασμὸν αὐτὸν ὑπάρχουσι δάκρυα!

Τὴν αἰοδὸν καταλθούσαν τοῦ ἀναβιβροῦ περιεστοίχισαν καὶ θερμῶς συνεχάρησαν καὶ νύχαριστήσαν ὁ νομάρχης καὶ οἱ πρόκριτοι τοῦ τόπου.

Ἐσκεπτόμεν τὴν χήραν καὶ τὰ πέντε ὄρφανὰ ἀπεκρίθη μετριοφρόνως ἡ νεάνις, καὶ ἔπραξα πᾶν ὅτι ἠδυνήθην, ἵνα φανῶ ὑμῖν εὐάρεστος καὶ σας εὐχαριστήσω συνάμα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν συμπάθειάν σας.

Ἀγνοοῦντες τὸ ὄνομα τῆς θαυμασίας αἰοδοῦ οἱ ἐν τῇ συναυλίᾳ, ἠρώτων ἀλλήλους ἐπὶ τοῦτω, οὐδεὶς ὅμως ἐγνώριζεν αὐτὸ καὶ αὐτοὶ δ' οἱ τῆς πόλεως φιλόμολποι (dilettanti) διετέλουν ἐν στενοχωρίᾳ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην· προφανῶς εἶχον ἀκούσει πρὸ στιγμῆς καλλιτέχνητα πρῶτης τάξεως, ἀληθῆ αἰοδόν, ἥς ἡ φωνὴ ὑψηλῶν τοῖς ἐφαίνετο ἀπαράμιλλος· ποία ὅμως ἦτο αὕτη;

Βεβαίως ἡ Μαλιβρῶν εἶναι ἔλεγεν εἰς.

Ἡ κυρία Μαλιβρῶν ἀπεβίωσε περίσιν· δὲν τὸ γνωρίζετε; ἡ δεσποινίς Φαλκῶν βέβαια δὲ ἦναι ἔλεγεν ἔτερος. (ἀκολουθεῖ).

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥ

Ὁ καπνὸς κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν ἀνακαλύψιν τῆς Ἀμερικῆς ἦτο ἐν χρήσει ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὁφείλεται δὲ ἡ ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰσαγωγὴ

τοῦ φυτοῦ τούτου εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος διηγείται, ὅτι ἦε κατὰ τὸν 86αῖον τοῦ 1492 ἀπεβιβάσθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἄγιον Σάβστην, οἱ ναῦται τοῦ πορευόμενου πρὸς τὰ ἐνδοτέρω τῆς νήσου παρέτησαν τοὺς ἰθαγενεῖς, ἀνδράς τε καὶ γυναῖκας, κρατοῦντας εἰς τὸ στόμα κυλινδρον ἐκ φύλλων δένδρου τινὸς τῆς νήσου ἐκείνης· τούτου δὲ τοῦ κυλινδρου τὸ ἐν ἄκρον ἦτο ἠναμμένον, ἐνῶ διὰ τοῦ ἐτέρου, ὅπου εἶχον εἰς τὸ στόμα, ἀπερρόφων τὸν καπνόν. Κατὰ τὸν περὶ αὐτοῦ ἱεράρχην ἰσπανὸν Λακάζαν ἡ ὀνομασία αὐτοῦ ταβάκος, δὲν προέρχεται ἐκ τῆς νήσου *Tabaço*, ὡς τινες ἐνόμισαν, ἀλλ' ἐκ τῆς λέξεως, *tabaccos*, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεκάλουον οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Ἄττης τὸν κυλινδρον· ἡ δὲ ὀνομασία αὕτη μετεδόθη καὶ εἰς τὸ φυτόν.

Οἱ ἐγκατασταθέντες Ἰσπανοὶ ἐν Ἀμερικῇ οὐ μόνον ἀπεδέξαντο τὴν χρῆσιν τοῦ καπνοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπέστειλαν κατὰ τὸ 1518 σπόρους τοῦ φυτοῦ τούτου εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὅπου ἐτυχεν ἐπιμελοῦς καλλιέργειας. Μετ' ὀλίγον μετεδόθη τὸ νέον φυτόν εἰς τὴν Πορτογαλίαν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντεύθεν εἰς τὰ λοιπὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, πλὴν τῆς Ἀγγλίας, ὅπου εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ θαλασσοπόρου Φραγκίσκου Δράκη ἐκ τῆς Βρασιλίας τὸ 1585, καὶ τῆς Τουρκίας, ἣ τις ὀφείλει εἰς τὴν ἀγγλίαν τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ τὸ 1600 ἢ τὸ 1604.

Εἰς τὸν καπνὸν κατ' ἀρχὰς ἀπεδόθησαν παρά τινων μὲν θυμασίαι ἰδιότητες, παρ' ἄλλων δὲ δηλητηριώδεις. Ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἰδέᾳ ἐπὶ Ἰακώβου βασιλέως τῆς Ἀγγλίας (1063—1625) ἀπηγορεύθη τὸ φυτόν τούτο ἐν Τουρκίᾳ ὑπὸ Ἀμουράτ Δ' (1623—1640)· ἐν Ρωσίᾳ, ὑπὸ Μιχαὴλ Γ' (1623—1645). Ὁ Οὐρβανὸς Πάπας Η' (1623—1644) ἐδείχθη δυσμενῆς ἐπίσης πρὸς τὸν καπνόν, ἀλλ' ἕνεκα αἰτίας τοιαύτης. Ὡθέντι εἰς τὴν ἀμερικανικὴν χρῆσιν τοῦ καπνίσματος, οἱ Εὐρωπαϊκοὶ προσέθηκαν καὶ τὴν τῆς κόνεως, τῆς λεγομένης ταμβάκου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ταμβάκος δὲν ἐπωλεῖτο τότε εἰς τὴν ἀγοράν, ἕκαστος ἐρᾶσθης παρεσκεύαζεν αὐτὸν κατ' ἰδίαν, καὶ διὰ τὴν εἶχον αὐτὸν πρόσφατον, ἠτοίμαζε τὴν ἥς εἶχεν ἀνάγκην ποσότητά. Ὡθεν οἱ ταμβακισταὶ ἐπεινήσαν μύλους ἱκανῶς μικροὺς, φερομένους ἐν τοῖς θηλακίοις αὐτῶν. Οἱ μύλοι δμως οὗτοι δὲν ἀπετέλουον εὐάρεστον ρυθμόν· καὶ ἐὰν φαντασθῶμεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀριθμόν τινα τῶν μυλοφόρων τούτων, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅποια δύσχος συναυλιὰ ἤθελεν ἀποτελεῖσθαι, καὶ ὅποια διατάραξις τῆς θείας λειτουργίας ἤθελε γίνεσθαι ἐκ τῆς περιστροφῆς τῶν

ἐν τοῖς θηλακίοις μύλων! Ἐνεκα τούτου λοιπὸν διεβράρχης, ἀπηνόρευσε δι' ἐπιτιμίου τοὺς ποιούντας χρῆσιν τοῦ ταμβάκου πιστοὺς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

Ἐν ἡττοῖσι δὲ χρόνοι τῶν ἑκατὸν πενήτηντα ἐτῶν εἰσεχώρησεν ὁ καπνὸς οὐχὶ μόνον ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀσίᾳ, καὶ ἐν Ἀφρικῇ μέχρι τῆς Ἰνδιανίας, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδὲν φυτὸν κατέστη ἀντικείμενον τοσοῦτῳ ἐκτεταμένης καλλιέργειας. *Παυσανίας.*

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * * Ἡ διάρκειά τοῦ Σουεῖ ἔχει μῆκος 102 μιλίων, ἡ δὲ πόλις τοῦ Σουεῖ πληθυσμὸν 15,000 ψυχῶν, ἀποτελούμενον ἐξ Αἰγυπτίων, Τούρκων, Ἀράβων, Περσῶν, Ἀθουσιανῶν, Ἀφρικανῶν, Ἑλλήνων, Ἰταλῶν, Γερμανῶν, Γάλλων καὶ Ἀγγλων.

* * * Οἱ κάτοικοι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνέρχονται κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν εἰς 98,565,778 κατοικοῦντες ἐπὶ ἐκτάσεως 3.572,482 μιλίων.

* * * Τὸ ταχυδρομικὸν σύστημα ἐν Σινικῇ ἤρξατο τῇ 1 Ἰουνίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους. Ἐν μόνον ταχυδρομεῖον μέχρι τοῦδε ἀποστέλλεται ἀπὸ Τιετσίν εἰς τὸ Πεκίνον.

* * * Κατὰ τὴν ἀρτίως δημοσιευθεῖσαν στατιστικὴν ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου ἀνέρχεται εἰς 1,424,046,600, ἐκ τούτων μὴ χριστιανοὶ εἰσὶν 1,033,505,000· ὥστε τὸ σύνολον τῶν χριστιανῶν ἀνέρχεται εἰς 390,541,600. Ἐκ τούτων 77,958,000 ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν καὶ 190,315,000 εἰς τὴν βωμαϊκὴν, οἱ λοιποὶ 115,218,000 εἰσι διαμνηστρούμενοι.

* * * Αἱ τράπεζαι τῆς ἀποταμιεύσεως ἐν Γαλλίᾳ εἶχον τῇ 31 Δεκ. 1877, καταθέσεις ἀνερχομένης εἰς 769,000,000 φρ. ἀνήκουσαι εἰς 2,863,283 καταθέτας, ἕκαστος τῶν ὀποιῶν εἶχεν, ἐπομένως, κατὰ μέσον ὅρον δικαίωμα ἐκ 300 φρ. Ἐκ τῶν καταθετῶν 108,354 ἦσαν κοινοὶ ἐργάται, 49,684 ὑπῆρξαι, 17,265 ὑπάλληλοι, 8,397 στρατιῶται ἢ ναῦται, 109,462 ἀνήκον εἰς διάφορα ἐπαγγέλματα, 156,537 ἦσαν ἀνήλικες κλπ.

ΑἰΝΙΓΜΑ Α'

Σὺ μήπως θέλεις τὸνομα νὰ σ' εἶπω καὶ ποῦ κίμαι;
 Σὺ μὴ δὲν θέλεις; ... πλὴν ἐγὼ δις ἤδη σοὶ τὸ εἶπον.
 Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος θά μ' εὕρῃς, νῆσος εἶμαι
 Καὶ σκάλισε νὰ μὲ ἰδῇς· εἰς τὸν παρόντα τόπον.
 Ἄν δὲ ἀναγραμματίσιν ποιήσης τῶν στοιχείων,
 Ἐκ τῶν τεσσάρων φίλε μου, τὰ τρία μόνον λάβεις,
 Δὲν θά ἰδῇς τι μέγιστον· ἀπρόμητον θηρίον,
 Μικρὸν πλὴν ζῶον πρόξενον ἀποστροφῆς καὶ βλάβης.
 Ἄν δὲ τὰ δύο πρῶτά μου, ... ἐνταῦθα θ' ἀπαντήσης.
 Τὸ ζῶον τὸ πικρύτερον ποῦ ἔκαμεν ἡ φύσις.
 Κι' ἂν τέλος ἐκ τοῦ ὄλου μου ἀφῆλῃς ἐν στοιχείῳ,
 Σὺ, φίλε μου, καταγέσαι, θά ἴδῃς ἀπὸ ποῖον. Δ. Ρ.

ΓΡΙΦΟΣ 1.

Καὶ ἄλλος χρόνος πέρασε καὶ ἄλλος χρόνος παῖσι,

